

[Inger Merete Nordentoft.]

fra dette problem. Der er ingen tvivl om, at man kunne redde mange mennesker, der senere går tabt for samfundet, hvis man kunne hjælpe dem, allerede medens de var børn og kom ud i konflikter og vanskeligheder, som de i mangfoldige tilfælde selv er uden skyld i. Der er nu givet skoledirektionerne anledning til at knytte en særskolekonsulent til sig. Jeg håber, at de vil følge denne anledning i så stor udstrækning som muligt, og at det bliver muligt at gøre disse særskolekonsulentstillinger til særlige stillinger, så det ikke bliver nødvendigt at tage en lærer, der samtidig har almindelig undervisning. Jeg mener nemlig, at det er nødvendigt, at disse særskolekonsulenter har en grundig psykologisk uddannelse, således at de har taget det 3 års kursus, som Københavns universitet giver, og det vil man vanskeligt kunne forlange, hvis man ikke giver læreren en hel stilling, således at han bliver honoreret for den ekstrauddannelse, han har måttet tage.

Jeg vil nu vende mig imod de minusser, der efter min mening er ved lovforslaget. Man har gjort det valgfrit for kommunalbestyrelserne, om de vil nøjes med en stor skolekommission for hele kommunen, eller om de vil oprette skolenævn ved de enkelte skoler. Jeg tillægger forældrenes indflydelse på skolen den allerstørste betydning. Der er ingen tvivl om, at en skole, der står åben for forældrene, og hvor forældrene kan få lejlighed til at gøre deres indflydelse gældende, vil komme i en stærkere udvikling end en lukket skole, hvor kun lærerstanden har mulighed for at gøre sin indflydelse gældende.

Vi har altid her i landet været stolte af vor skoles position. I øjeblikket er vi inde i en krise; jeg har allerede nævnt det tidligere, men det er så alvorligt, at jeg ikke synes man kan debattere et eneste skole spørgsmål her i folketinget uden at komme ind på disse forhold. Vi har de allerfleste steder her i landet en lokalemangel, der er katastrofal, idet den kommer til at betyde overfyldte klasser, vagabonderende klasser, skæv skoletid, delt skoletid, alle de forhold, der kan vanskeliggøre det for hjemmene at sende deres børn i skole, og som kan vanskeliggøre det for børnene at tage imod lærdommene i skolen. Samtidig har vi en lærermangel, der kun er begyndende, men som allerede giver sig udslag i, at vi heri København har de største vanskeligheder ved at fremskaffe de nødvendige vikarer. Det betyder for store skoler, at der daglig er timer, som det er umuligt at få besat. Det

betyder stadige vanskeligheder, det betyder, at hele skolens opdragende arbejde vanskeliggøres, og forholdet er efter min mening overordentlig alvorligt.

Jeg kan ikke i denne sammenhæng lade være med at pege på, at det forekommer mig uheldigt, at den højtærede undervisningsminister i Ranum har behandlet seminarieleverne, som sket er. Vi har allerede i år været tvunget til at tage så godt som rub og stub af, hvad der har meldt sig på seminarierne. Vi får derved ikke det materiale til lærere, som ville være ønskeligt for vor skole, og får befolkningen det indtryk, at lærerelever er unge mennesker, som man kan korrekse fra oven af og ned, vil det i hvert fald ikke fremme tilgangen til seminarierne. Det er jo ikke blot seminarieleverne, der har demonstreret og vist, at de ikke ønsker samarbejde med den nuværende statsskolekonsulent, men det er også Danmarks Lærerforening og de øvrige ansvarlige lærerorganisationer. Det er naturligt, at de vordende lærere følger deres store organisationer, og det er efter min mening helt unaturligt, at man forlanger, at de hver især skal gøre rede for, hvad de har gjort. Jeg tror f. eks., det ville være vanskeligt for tingets medlemmer her i dag at gøre rede for, hvorfor de stemte, som de gjorde for kort tid siden, da de stemte mit partis dagsorden om Wright, Thomsen & Kier-sagen ned.

Vi står i skolen overfor umådelige vanskeligheder. Disse vanskeligheder kan kun løses gennem det allernærmeste samarbejde mellem hjemmene og skolen, og et sådan ganske nært samarbejde kan man kun opnå, hvis man får knyttet den enkelte skoles forældrekræds til skolen. Det er et fejlgreb, hvis man lader sig bøje af kommunalrepræsentanternes syn på denne sag. Jeg må på det dybeste beklage, at socialdemokratiet to udmærkede forældre- og skolerepræsentanter, fru Astrid Skjoldbo og fru Sofie Pedersen, har undladt at følge deres principielle indstilling, som jo så smukt er kommet til orde i de skrivelser, forældrerådsmedlemmerne har vedtaget på deres forskellige møder landet over, og som er indsendt til kommissionen med fru Sofie Pedersens underskrift, og hvori landsforeningen for forældreråd og skolekommissioner stærkt er gået ind for, at der skulle knyttes forældreråd eller skolenævn til hver eneste skole. Det er den eneste rigtige forbindelse mellem skole og hjem. Det er ikke tilstrækkeligt, at man lukker op for skolen på eksamensdage og på forældredage. Skal man knytte forældrene til sig og drage nytte